

KLUK
SPOLKNE
VESMÍR

ARGO

TRENT
DALTON

KLUK SPOLKNE VESMÍR

ARGO

TRENT. DALTON

*Pro mámu s tátou.
Pro Joela, Bena a Jesseho.*

KLUK NAPÍŠE SLOVA

Tvůj konec je mrtvý modropláštník.

„Viděl jsi to, Slime?“

„Co jestli jsem viděl?“

„Nic.“

Tvůj konec je mrtvý modropláštník. Jasná věc. Tvůj. Konec. Je. Jasná věc. Mrtvý. Modropláštník.

Prasklina ve Slimově předním skle vypadá jako vytáhlý panáček z čárek bez paží, který se uklání před královskou rodinou. Prasklina ve Slimově předním skle vypadá jako Slim. Stěračce rozmázly po skle duhovou škálu zaschlé špíny k mému sedadlu spolujezdce. Slim říká, že dobrý způsob, jak si zapamatovat drobné detaily ze života, je spojit si je s okamžiky a představami, které se přímo dotýkají mojí osoby a mého každodenního života, nebo s věcmi, které mám často před očima, které cítím nebo se jich dotýkám. S tělesnými projevy, s věcmi v pokojíčku nebo v kuchyni. Tak aspoň na daný okamžik získám dvě upomínky za cenu jedné.

Právě tak Slim porazil Černého Petra. Tak přežil pobyt v díře. Všechno mělo dvojí význam, jeden pro *tady*, kterýmžto se rozumí jeho tehdejší tady, cela D9 v druhé nápravné skupině ve věznici na Boggo Road, a druhý pro *tam*, pro onen nekonečný a nespoutaný vesmír, který se mu rozprostíral v hlavě a v srdci. V *tady* nebylo nic než čtyři zelené betonové stěny, hluboká, neproniknutelná tma a jeho osamělé, nehybné tělo. Kovový rám postele přivařený ke zdi a drátěná výplň. Zubní kartáček a látkové věžeňské papuče. Ale hrnek zkyslého mléka, který mu škvírou ve dveřích cely prostrčil mlčenlivý bachař, ho přenesl do *tam*, do Ferny Grove ve 30. letech dvacátého století, k vytáhlému mladému zemědělskému dělníkovi,

který na předměstí Brisbane dojí krávy. Jizva na předloktí se stala portálem, který ho přenesl ke klukovi jedoucímu na kole. Skvrna od slunce na rameni byla červí dírou, kterou se přemístil na Sunshine Coast. Stačilo ji promnout a byl pryč. Uprchlý vězeň tady v D9. Naoko svobodný, ale ne na útěku, což vyšlo úplně nastejno, jak na tom byl před tím, než ho zavřeli na samotku, skutečně svobodný, ale pořád na útěku.

Přešel si prstem po výstupcích a prohlubních kloubů na prstech a ty ho přenesly do *tam*, do hornaté oblasti Gold Coast Hinterland, přímo k vodopádům Springbrook Falls, a studený kovový rám vězeňské postele v D9 se proměnil v kus vápence omletý vodou a studená betonová podlaha v cele pod jeho bosýma nohama v létěm prohřátou vodu, do které zanořil prsty na nohou. Když se dotkl popraskaných rtů, vzpomínal, jaké to bylo, když si jeho ústa našlo něco tak měkkého a dokonalého jako Ireniny rty, jak z něj svým lačným polibkem sňala všechny hříchy a všechno utrpení, dočista ho umyla stejně jako Springbrook Falls se vší tou bílou zpěněnou vodou, která se mu valila na hlavu.

Mám docela velké obavy, že jsem si Slimovy vězeňské fantazie přivlastnil. Irene opírající se o vlhký, mechově zelený balvan, nahá a blondřatá, chichotající se jako Marilyn Monroe, hlavu zvrácenou, uvolněná a mocná, hybná síla mužského vesmíru, strážkyně snů, fantazie odtamtud, která zůstává tady, aby čepel propašované vystřelovací kudly ještě den počkala.

„Měl jsem dospělé uvažování,“ říká vždycky Slim. Jen díky němu porazil Černého Petra, podzemní samotku na Boggo Road. Zavřeli ho do té středověké kobky na čtrnáct dní uprostřed queenslandské letní vlny veder. Dali mu na ty dva týdny půl bochníku chleba. A k tomu čtyři, možná pět hrnků vody.

Slim tvrdí, že po týdnu v Černém Petrovi by polovina jeho spoluvězňů z Boggo Road umřela, protože polovina jakékoliv vězeňské populace, a když na to přijde i polovina populace jakéhokoliv světového velkoměsta, je plná dospělých lidí s dětským uvažováním. Ale dospělé uvažování může dospělého člověka dostat, kamkoliv chce.

V Černém Petrovi byla jen kousavá kokosová rohož, na které spal, o velikosti rohožky u dveří nebo délky Slimovy dlouhé holení kosti. Každý den se na ni podle svých slov stočil na bok, přitáhl si dlouhé holenní kosti k hrudi, zavřel oči a otevřel dveře do Ireniny ložnice, vklouzl pod její bělostné povlečení, něžně se k ní celým tělem přitiskl, pravou paží jí obtočil kolem nahého porcelánového břicha a zůstal tam čtrnáct dní. „Stočený do klubička jako medvěd v době zimního spánku,“ říká. „Tam dole v pekle bylo tak útulno, že se mi ani nechtělo zpátky nahoru.“

Slim říká, že vypadám jako dítě, ale uvažuji jako dospělý. Je mi teprve dvanáct, ale prý snesu i ty nejdrsnější příběhy. Podle Slima bych měl slyšet všechny vězeňské historky o mužském znásilnění a chlapech, kteří si zlomili vaz na zauzlovaném prostěradle nebo spolykali ostré kovové předměty, jež jim měly potrhát vnitřnosti a zajistit týdenní dovču v prosluněné Královské brisbaneské nemocnici. Mám pocit, že občas zachází až moc do detailů, třeba když popisuje krev crčící po znásilnění ze zadku a podobně. „Světlo a stín, kamaráde,“ říká Slim. „Před světlem a stínem neutečeš.“ Musím ty příběhy o nemoci a smrti za mřížemi vyslechnout, abych dokázal docenit účinek vzpomínek na Irene. Slim říká, že snesu i ty největší drsnárny, protože můj tělesný věk je nic ve srovnání s věkem mojí duše, který postupně stanovil někam na dobu mezi sedmdesátku a stařeckou demenci. Před pár měsíci, přímo tady v tomhle autě, Slim prohlásil, že by se mnou s radostí sdílel vězeňskou celu, protože poslouchám a pamatuju si, co jsem slyšel. Uronil jsem slzu, když mi vysekl takovou kamarádkou poklonu.

„Tam uvnitř nedělají slzy dobrotu,“ prohlásil Slim.

Nevěděl jsem, jestli ve vězeňské cele, nebo v lidském těle. Brečel jsem napůl hrdostí, napůl studem, protože si to nezasloužím, jestli se dá u sdílení vězeňské cely o něčem takovém vůbec mluvit.

„Promiň,“ omluvil jsem se za tu slzu. Slim pokrčil rameny.

„Příště,“ dodal.

Tvůj konec je mrtvý modropláštník. *Tvůj konec je mrtvý modropláštník.*

Tu duhovou škálu zaschlé špíny rozmáznutou přes čelní sklo Slimova auta si zapamatuju díky mléčně bílému půlměsíčku na nehtu svého levého palce a při pohledu na ten mléčně bílý půlměsíček si navždy vybavím den, kdy Arthur „Slim“ Halliday, nejslavnější uprchlý vězeň, který kdy žil, báječný a úžasný „Houdini z Boggo Road“, učil mě – Eliho Bella, chlapce se starou duší a dospělým uvažováním, prvotřídního kandidáta na spolubydlícího v cele, kluka, který neschovává slzy – řídit svou zrezivělou tmavomodrou Toyotu Landcruiser.

Před dvaatřiceti lety, v únoru 1953, po šestidenním soudním procesu u Nejvyššího soudu v Brisbane, odsoudil soudce jménem Edwin James Droughton Stanley Slima k doživotí za to, že koltem pětáctýřičítkou brutálně ubil taxikáře jménem Athol McCowan. Novináři Slimovi zásadně říkali „taxikářský vrah“.

Já mu prostě říkám moje chůva.

„Spojka,“ popisuje Slim.

Zatne levé stehno a starou opálenou nohou, zbrzděnou sedmi sty padesáti vráskami, protože by mu klidně mohlo být sedm set padesát let, sešlápne spojku. Starou opálenou rukou zařadí rychlost. V koutku spodního rtu mu na slině visí ručně ubalená cigareta, která při hoření mění barvu ze žluté na šedou, než úplně zčerná. „Neutrál.“

Skrz prasklinu v čelním skle vidím svého bratra Augusta. Sedí na našem plotě z hnědých cihel a píše pravým ukazováčkem psacím písmem svůj životní příběh, vyrývá slova do vzduchu.

Kluk píše do vzduchu.

Kluk píše do vzduchu stejně jako podle našeho starého souseda Gena Crimminse hrál Mozart na klavír: každé slovo, které z jeho zaneprázdněného mozku unikne, je vzorně zabalené a předem promyšlené. Nepíše na papír, do bloku ani na psací stroji, ale jen tak do vzduchu, do té neviditelné hmoty, do toho prubířského kamene, o jehož existenci byste ani nemuseli vědět, kdyby se do něj občas neopřel vítr a nevetl vám ho do obličeje. Poznámky,

úvahy, deníkové zápisky, všechno to píše do vzduchu nataženým pravým ukazováčkem, který sviští sem a tam, vepisuje písmena a věty do nicoty, jako kdyby ze sebe musel to všechno dostat, ale zároveň chce, aby se ten příběh vypařil do prostoru, věčně namáčí ukazováček do nevysychajícího skleněného kalamáře s neviditelným inkoustem. Slova v sobě člověk nemá zadržovat. Vždycky je lepší je ze sebe dostat, než je v sobě zadržovat.

V levé ruce drží princeznu Leiu. Kluk ji nedá z ruky. Před šesti týdny vzal Slim mě s Augustem do autokina v Yatale na všechny tři díly *Hvězdných válek*. Nasávali jsme tu vzdálenou galaxii ze zadního sedadla jeho landcruiseru, hlavy opřené o nafouknuté pytlíky z krabic od vína podložených košem na kraby, který zapáchá rybinou a který Slim vozí vzadu hned vedle bedýnky s rybářským náčiním a starou petrolejkou. Tu noc byla obloha nad jihovýchodním Queenslandem tak obsypaná hvězdami, že když Millenium Falcon přilétla ke kraji filmového plátna, na okamžik mě napadlo, že prostě vyletí ven mezi naše skutečné hvězdy a namíří si to rychlostí světla expres rovnou do Sydney.

„Posloucháš mě?“ okřikne mě Slim.

„Jo.“

Ne. Nikdy neposlouchám tak, jak bych měl. Vždycky až moc přemýšlím o Augustovi. O mámě. O Lyleovi. O Slimových brýlích ve stylu Buddyho Hollyho. O hlubokých vráskách na Slimově čele. O tom, jak legračně chodí od chvíle, kdy se v roce 1952 střelil do nohy. O tom, že má stejně jako já šťastnou pihu. O tom, jak mi uvěřil, když jsem mu řekl, že moje šťastná piha je kouzelná, že pro mě něco znamená, že když jsem nervózní, vystrašený nebo nevím kudy kam, ze všeho nejdřív se podívám na tmavohnědou pihu na prostředním článku pravého ukazováčku. A hned se cítím lépe. Zní to hloupě, Slime, řekl jsem. Zní to ujetě, Slime, dodal jsem. A on mi ukázal svou vlastní šťastnou pihu, skoro mateřské znaménko, přímo na kostnatém výstupku pravého zápěstí. Prý by podle něj mohlo být zhoubné, ale nosí mu štěstí a on si ho prostě nemůže nechat vyříznout. V D9, dodal Slim, se z té pihy stala

modla, protože mu připomínala pihu, kterou měla Irene vysoko na vnitřní straně levého stehna, docela blízko své nejsvatější svatyně, a Slim mě ujistil, že i já jednoho dne to vzácné místo na vnitřní straně ženského stehna poznám a pochopím, jak se cítil Marco Polo, když poprvé přejel prsty po hedvábí.

Ten příběh se mi líbil, a tak jsem Slimovi řekl, jak jsem tu pihu na kloubu pravého ukazováčku uviděl poprvé asi ve čtyřech letech, když jsem seděl ve žluté košili s hnědými rukávy na dlouhé hnědé vinylové pohovce, a že je to asi moje nejranější vzpomínka. Pamatuju si, že byla puštěná televize. Podívám se na svůj ukazováček, uvidím pihu, zvednu hlavu, otočím ji doprava a spatřím obličej, který podle mě patří Lyleovi, ale klidně by mohl patřit i mému otci, i když jeho tvář si moc nevybavuju.

Takže ta piha patří k mému uvědomění si sebe sama. Můj osobní velký třesk. Pohovka. Žluto-hnědá košile. A přicházím já. Jsem tady. Přiznal jsem Slimovi, že zbytek je podle mě sporný, že čtyři předešlé roky před oním okamžikem možná vůbec nikdy neexistovaly. Slim se usmál, když jsem mu to vyprávěl. Prohlásil, že piha na mém pravém ukazováčku je domov.

Zapalování.

„Do hajzlu, Sokrate, co jsem právě řekl?“ vyštěkne Slim.

„Abych opatrně sešlápl plyn?“

„Čučel jsi na mě. Vypadalo to, že posloucháš, ale ty jsi do prdele vůbec neposlouchal. Očima jsi mi bloudil v obličejí, chvíli koukal sem a chvíli zase tam, ale neslyšel jsi jediný slovo.“

Za to může August. Kluk nemluví. Mlčí jako zařezaný, jako pařez. Mluvit umí, ale nechce. Nevybavuju si, že by řekl jediné slovo. Ani mně, ani mámě, ani Lyleovi, dokonce ani Slimovi. Dorozumívá se v pohodě, dlouze promlouvá prostřednictvím jemného doteku na paži, smíchu, zavrtění hlavy. Řekne vám, jak se cítí, tím, jak odšroubuje víčko z kvasnicové pomazánky. Řekne vám, jakou má radost, tím, jak si namaže máslo na chleba, nebo jak je smutný, tím, jak si zavazuje tkaničky bot.

Někdy proti němu sedím na opačném konci pohovky, hrajeme na Atari *Super Breakout* a skvěle si to užíváme, a já se na něho v jednu chvíli podívám a přísahám, že se chystá něco říct. „Řekni to,“ pobídnu ho. „Vím, že chceš. Prostě to řekni.“ On se usměje, nakloní hlavu na levou stranu, povytáhne levé obočí a pravou rukou opíše oblouk, jako by hladil neviditelnou sněhovou báň, a tím se mi omlouvá. *Jednou pochopíš, proč nemluvím, Eli. Dneska ještě ne, Eli. Teď krucinál hrej.*

Máma říká, že August přestal mluvit zhruba v době, kdy utekla od táty. To mu bylo šest let. Vesmír prý ukradl jejímu chlapečkovi slova, když se nedívala, když byla příliš zabředlá v záležitostech, o kterých mi poví, až budu starší, o tom, jak jí vesmír ukradl syna a nahradil ho záhadnou smyčkou s prvotřídním mimozemšťanem, s nímž musím posledních osm let sdílet palandu.

Tu a tam se Augustovi a tomu, že nemluví, začne posmívat některý ze spolužáků. August reaguje vždycky stejně: nakráčí ke školnímu tyranovi, jenž je v daném měsíci zvlášť prostořeký a k vlastní škodě netuší, že August má sklony k psychopatickému vzteku, pro něž nemá vysvětlení, a jednoduše zaútočí na neposkrvrněnou bradu, nos a žebra onoho nešťastníka jednou ze tří šestnáctiúderových boxerských kombinací, které nás oba za nekonečných zimních víkendů neúnavně učil s pomocí starého hnědého boxovacího pytle v kůlně na dvoře mámin dlouholetý přítel Lyle. Ten hned tak něčemu nevěří, ale je přesvědčený, že zlomený nos má sílu změnit poměr sil.

Učitelé většinou Augustovi straní, protože má samé jedničky. Vždycky, když u nás zaklepe dětský psycholog, máma narychlo splaší další z nadšených svědectví dalšího učitele o tom, proč je August ideálním obohacením každého třídního kolektivu a proč by takové děti, jako je on, byly pro queenslandské školství obrovským přínosem, i když je to němej zmetek.

Máma tvrdí, že když bylo Augustovi pět nebo šest, dokázal hodiny v kuse civět do reflexních povrchů. Zatímco pekla mrkvový koláč a já jsem třískal autíčky a kostkami o kuchyňskou podlahu,

August civěl do starého kulatého zrcátka, v němž se máma malovala. Hodiny vysedával u louží a hleděl na svůj odraz, ale podle mámy za tím nebylo narcistické opojení sama sebou, ale spíš zvědavost, jako by tam skutečně něco hledal. Prošel jsem třeba kolem dveří našeho pokoje a přistihl ho, jak se na sebe šklebí do zrcadla, které stálo na staré dýhované komodě. „Už jsi to našel?“ zeptal jsem se ho jednou, když mi bylo devět. Otočil se s nepřítomným výrazem v očích a povytaženým levým koutkem, čímž mi jasně říkal, že za krémovými stěnami našeho pokoje existuje svět, do kterého jsem ještě nedospěl, a stejně do něj nepatřím. Ale já se ho na to opakovaně ptal pokaždé, když jsem ho přistihl, jak se na sebe dívá. „Už jsi to našel?“

Vždycky hleděl na měsíc, sledoval z okna našeho pokojíčku jeho dráhu. Znal ho ze všech možných úhlů. Někdy uprostřed noci vyklouzl oknem našeho pokoje ven, rozmotal hadici, v pyžamu ji dovlekl až ke strouze před domem a v tichosti tam celé hodiny seděl, zatímco celou ulici zaplavovala voda. Když se mu podařilo zachytit měsíc v tom správném úhlu, obří kaluž vyplnil stříbrný odraz úplňku. „Měsíční jezero,“ prohlásil jsem nadneseně jedné chladné noci. August se rozzářil, vzal mě pravou paží kolem ramen a přikyvoval tak, jak Mozart nejspíš přikyvoval ke konci oblíbené opery Gena Crimminse *Don Giovanni*. Poklekl a úhledným psacím písmem vepsal pravým ukazováčkem na hladinu měsíčního jezera tři slova.

Kluk spolkně vesmír, napsal.

To August mě naučil, jak si všímat detailů, jak číst v obličejí, jak získat co nejvíc informací z neverbálního projevu, jak z informací, které máte před očima a které k vám promlouvají beze slov, vydolovat výraz tváře, rozhovor a příběh. To August mě naučil, že není třeba vždycky poslouchat. Že se stačí jen dívat.

Robustní landcruiser se probere s kovovým rachotem k životu a já nadskočím na vinylovém sedadle. Z kapsy kraťasů mi vyklouznou dva plátky ovocné žvýkačky Juicy Fruit, které jsem tam měl sedm

hodin schované, a zapadnou do pěnové dutiny v sedačce, kterou Slimův starý, věrný a mrtvý bílý vořech, Pat, pravidelně žvýkal během častých výletů, které ti dva po Slimově propuštění z vězení podnikali do městečka Jimna severně od Kilcoy.

Pat se celým jménem jmenoval Patch, ale Slim si na tom jméně mohl zlomit jazyk. Pravidelně spolu rýžovali zlato v jednom tajném potoce v zapadlé části nedaleko Jimny a Slim je dodnes přesvědčený, že je v něm tolik zlata, že by se divil i král Šalamoun. Dosud tam první neděli v měsíci vyráží se svou starou rýžovací pávní. Ale bez Pata to prý není ono. Ten pes dokázal najít zlato. Měl na něj čich. Slim tvrdí, že se po zlatě mohl od narození utlouct, první případ psa, který trpěl zlatou horečkou. „Blyštivá nemoc,“ říká. „Ta starého Pata připravila o rozum.“

Slim posune řadicí páku.

„*Dej pozor, abys sešlápnul spojku.* Zaprvé. Pomalu ji pusť.

Jemně sešlápní plyn.

Obojí hezky plynule.“

Mohutný landcruiser popojede o tři metry po trávě u chodníku, Slim dupne na brzdu a vůz zastaví rovnoběžně s Augustem, který dál zuřivě píše pravým ukazováčkem do vzduchu. Vytočíme se Slimem hlavu doleva a sledujeme ten zdánlivý výbuch kreativity. August dopíše větu a došne do vzduchu, jako by napsal tečku. Na sobě má svoje oblíbené zelené tričko s duhovým nápisem *To jste ještě nic neviděli*. Na hlavě zplihlé hnědé vlasy téměř beatlesovského střihu. Na sobě má Lyleovy staré modrozluté fanouškovské šortky parramattských Úhořů, přestože se ve svých třinácti letech, z nichž aspoň pět strávil tím, že se na pohovce díval s Lylem a se mnou na jejich zápasy, o ragbyovou ligu vůbec nezajímá. Náš milý záhadný chlapec. Náš Mozart. August je o rok starší než já, ale August je o rok starší než všichni. August je o rok starší než vesmír.

Když dopíše pátou větu, olízne si špičku ukazováčku, jako by si namáčel pero v kalamáři, a hned se zase vrhne zpátky do práce bez ohledu na to, jaký záhadný zdroj pohání jeho neviditelné

pero v neviditelném psaní. Slim si opře paže o volant a zhluboka potáhne z ručně balené cigarety.

„Co to píše?“ zeptá se. Nespouští oči z Augusta.

August naše upřené pohledy nevnímá, očima sleduje písmena na své osobní modré obloze. Možná že pro něj je to nekonečný balík linkovaného papíru, na který v duchu píše, nebo možná že ty černé řádky vidí na obloze. Pro mě je jeho psaní zrcadlově obrácené. Dokážu ho přečíst, když se na něj dívám ze správného úhlu, když jasně vidím písmena, abych si je v duchu mohl zrcadlově převrátit.

„Pořád dokola jednu a tu samou větu.“

„Co je to za větu?“

Slunce za Augustovým ramenem. Bílý rozpalený bůh věci. Ruka mi vyjede k čelu. Jasná věc.

„Tvůj konec je mrtvý modropláštník.“

August ztuhne. Zadívá se na mě. Vypadá jako já, ale jako lepší verze mého já, silnější, hezčí, s krásně vyhlazenou pleť, hladkou jako tvář, kterou vidí, když pohlédne do měsíčního jezera.

Řeknu to znovu. „Tvůj konec je mrtvý modropláštník.“

August se pousměje, zavrtí hlavou, podívá se na mě, jako bych to byl já, komu přeskočilo. Jako bych to byl já, kdo si tu vymýšlí. *Ty si vždycky vymýšlíš, Eli.*

„Jo, viděl jsem tě. Už pět minut tě sleduju.“

Zaculí se od ucha k uchu, otevřenou dlaní zuřivě maže slova z oblohy. I Slim se doširoka usmívá a kroutí hlavou.

„Ten kluk zná odpovědi,“ poznamená Slim.

„Na co?“ nechápu.

„Na otázky,“ odpoví.

Zařadí zpátečku, o tři metry s landcruiserem zacouvá a zabrzdí.

„Teď ty.“

Slim zakašle a v krku mu uvízne hnědá tabáková slina, kterou vyplivne z okýnka řidiče na vyprahlou a výmoly posetou asfaltovou silnici, podél níž stojí čtrnáct přízemních, rozlehlých domů z azbestocementových desek, všechny do jednoho, včetně toho našeho, v odstínech krémové, zelenomodré a blankytně modré.

Sandakan Street, Darra, moje malé předměstí s polskými a vietnamskými uprchlíky a uprchlíky před starými časy, kteří jsou tu jako máma, August a já už osm let ve vyhnanství, ukrytí daleko od zbytku světa, ztroskotanci z velké lodi, která stáhla australskou spodní třídu na dno sraček, oddělení od Ameriky, Evropy a Jane Seymourové oceány a setsakra parádním Velkým bariérovým útesem a dalšími sedmi tisíci kilometrů queenslandského pobřeží a ještě nadjezdem, po němž míří auta do Brisbane, a ještě víc odříznuti Queenslandskou cementárnou a vápenkou, ze které za větrného počasí vane přes celou Darru cementový prášek a pokrývá zvlněné blankytně modré azbestocementové zdi našeho domova prachem, který s Augustem musíme ostříkat hadicí, než přijde déšť a promění prach v cement, po kterém zůstávají tvrdé šedé žíly neštěstí po celém průčelí i velkém okně, z něhož Lyle vyhazuje nedopalky a já ohryzky, vždycky to dělám po něm, a možná že jsem příliš malý, než abych měl rozum, ale Lyleův příklad je vždycky hodný následování.

Darra je sen, zápach, rozsypaná popelnice, popraskané zrcadlo, ráj, miska s vietnamskou nudlovou polévkou s krevetami, plastové kelímky s krabím masem, prasečí ouška, prasečí nožky a prasečí žaludek. Darra je dívka, kterou to spláchlo do okapové roury, kluk s nudlí u nosu tak hustou, že o Velikonocích v noci září, dospívající dívka natažená přes koleje a čekající na rychlík do australského vnitrozemí a dál, Jihoafričan kouřící súdanskou trávu, Filipíнец, který píchá afghánský hašiš odvedle do žíly dívce z Kambodži, která popíjí mléko z queenslandské zemědělské oblasti Darling Downs. Darra je můj tichý povzdech, moje úvaha o válce, moje prostoduchá prepubertální touha, můj domov.

„Kdy se podle tebe vrátí?“ zeptám se.

„Brzy.“

„Na co jeli?“

Slim má na sobě tenkou košili bronzové barvy zastrčenou do tmavomodrých kraťasů. Nosí je v jednom kuse a říká, že střídá troje stejné, ale každý den vidím v pravém spodním rohu zadní

kapsy tu samou díru. Modré žabky, špinavé a propocené, mu většinou sedí na starých zrohovatělých chodidlech jako ulité, ale teď, zatímco se nemotorně souká ven z auta, mu levá sjede a zachytí se o spojku. Houdini už není nejmladší. Houdini uvízl ve vodní nádrži západního předměstí Brisbane. Času neunikne dokonce ani Houdini. Slim neuteče před MTV. Neuteče před Michaellem Jacksonem. Slim neuteče před osmdesátými léty 20. století.

„Na *Cenu za něžnost*,“ odpoví a otevře dvířka spolujezdce.

Mám Slima vážně moc rád, protože má vážně moc rád Augusta a mě. V mládí byl tvrdý a chladnokrevný. S věkem zjihl. Slimovi na Augustovi a na mně záleží, vždycky se stará, jak se nám daří a co z nás vyroste. Mám ho strašně rád i za to, že se nás snaží přesvědčit, že když máma s Lylem na dlouho zmizí, jsou v kině, a ne že ve skutečnosti prodávají heroin, který koupili od majitelů vietnamské restaurace.

„Ten film vybral Lyle?“

Podezření, že máma s Lylem prodávají drogy, jsem pojal, když jsem před pěti dny našel ve sběrném koši sekačky v kůlně za domem zašitou pětisetgramovou cihlu heroinu ze Zlatého trojúhelníku v jihovýchodní Asii. A když mi Slim tvrdí, že jeli do kina na *Cenu za něžnost*, jsem si tím skoro jistý.

Slim po mně sekne pohledem. „Posuň se, chytrolíne,“ ucedí koutkem úst.

Sešlápnu spojku. Jednička. Hezky plynule. Auto sebou škubne a dá se do pohybu. „Přidej plyn,“ radí Slim. Bosým pravým chodidlem sešlápnu pedál až na podlahu, nohu mám úplně propnutou, a přejedeme přes náš trávník až k růžovému keři paní Dudzinské u obrubníku vedlejšího domu.

„Jeď na silnici,“ směje se Slim.

Zatočím volantem prudce doleva a přejedu přes škarpu na vyasfaltovanou Sandakan Street.

„Zařaď dvojkou,“ vyštěkne.

Zrychlíme. Míjíme dům Freddyho Pollarda, jeho sestru Evie, která tlačí po ulici v kočárku pro panenky bezhlavou barbínu.